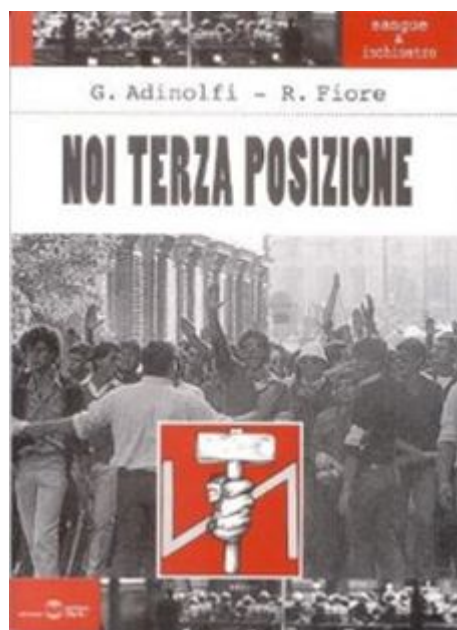

Gabriele Adinolfi byl
spoluzakladatelem Třetí
pozice (**Terza posizione**)

Ke stavu, podobě a úkolům současného aktivismu

Od „mojí“ doby [sedmdesátá léta] se svět změnil, hlavně společnost. Žili jsme prakticky na ulici, měli jen dva černobílé televizní kanály, všichni se dívali na tytéž věci a cítili se do nich zapleteni. Všichni jsme žili v očekávání, že se něco změní, že se budeme víc podílet na osudu našich národů; každý se, tak či onak, nesmířil s nespravedlností.

Dnes je situace jiná, obrátila se. Světové panorama se převrátilo vzhůru nohama, a to jak v dobrém, tak ve zlém: pád Berlínské zdi, zhroucení komunismu, postupné vynořování se evropského mocenského pólu.

Ale ani společnost už není stejná: jsme svědky dalšího rozdrobování a rozštěpování sociální struktury. Žijeme stále víc ve virtuální dimenzi, v zajetí logiky spektaklu a trhu [viz G. Debord – *Společnost spektaklu*].

Pouliční demonstrace, „mobilizace v terénu“, měla v „mé“ době smysl, dynamiku a byla součástí projektu. Byl to i důsledek dlouhodobé a konkrétní činnosti. Jenže jak dnes nesdílet názor **Oresta Scalzona** [jeden z it. vůdců „rudého dvouletí“ 1968/69], který se obává, že v globalizačním cirkusu mohou antiglobalisté hrát pouze roli klaunů či akrobatů? Být militantem přece znamená i vyhýbat se směšnosti a karikování sebe sama. Tragédie se nesmí stát fraškou.

(Pokračování textu...)